

Jógvan Adolf Johannesen, lótingsmaður:

Sandoygggin tolir ongar sparingar

Nú hin nývaldi landsstyrismeirilutin hefur boðað frá, at tað er neyðugt, at stórar sparingar skulu fremjast í Føroyum komandi fjóra árin, vil eg sum lótingsmaður fyri Sandoyar valdømi gera vart við, at valdømið her als ongar sparingar tolir!

Tað er als einki at loyna, at tey smærri valdømi hava verið fyrri vanbyti so leingi, eg kann minnst, og at nærum øll landsins orka hefur verið lögð í at utbyggja avis øki.

Vit, sum balast við útjáraðki landsins, toldu hesa støðu í teirri vón, at

landssins orka, sum streymaði inn at ávisum økjum, seinni í ávisan mun skuldi streyma hinvegin aftur. Tíverri hendi hetta ikki soleiðis, sum vit høvdu hugsað okkum!

Meira vil meira hava, sigur orðatakið, og meðan krøvini frá summum økjum, sjóðust stór og stórri, at miðstórar bygdir — fyrri ikki at tala um tær litlu — nærum avtoftaðust og í dag liggja í andaleypi.

Meðan hesin sorgarleikur fram, lótu mangir politikarar eyguni aftur — ella tordu teir ikki at

vera menn?

Kanska uppfataðu teir tingstarvið sum livsstarv og skimaðust eftir, hvar mest var fyrri av atkvøðum. Men tað ber ikki til at vit í hesum litla landi beinleiðis skulu miða imóti at skapa ein óhugnaligan mun á liviumstøðunum í teimum ymiskum økjum!

Nú veit eg sjálvandi ikki á hvørjum økjum, ið samgongan ætlar at spara og eg vil í ongum føri illgita hana fyrri at gera nakað, ið hon ikki ætlar. Men um so er, at útjáraðki skulu koma undir hvelv-

ingina av fráboðaðu spari-tøkum, tá byður teimum ikki bótir.

Tað er øllum kunnugt, at Sandoyar sýsla, sum er hitt minsta valdømið í landinum, hefur havt ógvuliga torført í at fylgja við í teirri utbygging, sum er framt í føroyska samfelagnum.

Tað er langt á mál til oyggjin er útbygd á hædd við onnur valdømi, og aðrenn tað er hent, eri eg als ikki nøgdur!

Skúlarnir eru alt annað enn tíðarhóskandi!

Havnirnar eru ikki liðugt utbygdar — og ætlari

in í Skálavík er onga leið komin!

Bátahylurin í Húsavík er ikki liðugur og á sama hátt er við lendingini í Dali.

Umsóknin um fjallasmøguna til Dals er ikki viðgjørd, og samferðslan til Skúvoyinna er alt annað enn goð. — Har má annað skil koma í, tí havast má í huga, at landavegurin hjá skúvoyingum er Skúvoyarfjørður og Sildberin er at sammeta við bilin hjá flest føroyingum. Eg rokni við, at hin lótingsmaðurin, ið valdur er í Sandoyar valdømi, og sum er formaður í samferðslunevndini, hevur somu áskoðan sum eg og tekur undir við mær í hesum — tí Sandoyar valdømi tolir ongar sparingar!

Jógvan Adolf Johannesen

Týsdagin 17. januar frættu vit deyðsbodin av Carl Karbech Mouritsen, Tórshavn. Hann var 78 ár, nú hann andaðist, føddur í Havn 7. apríl 1910.

Foreldur hansara vóru Kristianna, ættað úr Oyndarfirði og Jákup Mouritsen, í Snikkarastovu í Havn. Her vaks Carl upp, og fór so at nema sær kunnleika í prentvirkni. Hann lærði á gomlu prentsmiðjuni hjá Fram, henda prentsmiðja var, har Kristian Sandingurinn seinni hevði handilin West End, niðast í Bogotu. Á hesi prentsmiðju var eisini bróðurin Poul Karbech og vóru hesir bróður altíð nær knýttir at øðrum, í prentarbeiði, sum á annan hátt.

Karl arbeiddi mong ár sum prentari — hondsetari var hann eisini — var næmur í øllum, hann tókst við og væl lá fyrri hjá honum at takast við alt arbeiði innan prentlistina. Carl varð tí ofta biðin um at koma, tá á stóð. Umframt á Fram var hann nokur skifti á prentsmiðjuni Tingakrossi, Dimmalætting og Sosialinum.

Sum fleiri av tíðar prentarum, var hann eisini eina tíð á Nordlýsisprentsmiðjuni í Klaksvík eitt tíðarskeið í triátiárunum, og prentaði hann fyrstu ella eina av teim fyrstu sangbókum Guds Fólks, hetta var fyrst í triátiárunum.

Carl í Snikkarastovu var lesandi maður, vitandi og dugdi væl at siga frá, áhugaður sum hann var í samfelagsviðurskiftum og ikki minni var hann politiskt áhugaður, var millum teir fyrstu í Sudurstreymoyar Javnaðarfelag.

Hann var frálíkur svimjari og vitnisburðir um hetta eru virðislonirnar, hann vann í svimjing. Tað var í teimum árunum, teir

Carl Karbech Mouritsen til minnis

svumu kapp tvørturum Eystaru vág. Tað kundi vera um Ólavssøkuna og aðrar tíðir. Svomið var frá Mullersbrúgvu yvir á Konga-brúnna. Absalon Joensen, presturin, var hann, ið skipaði fyrri og læt virðislonirnar.

Sum innløgumaður var Carl góður, teir høvdu 4 ella 5-mannafar í Snikkarastovu, Kirstin. Við hesum báti vóru teir ofta á floti og Carl var ikki aftastur. Hann var ikki sørt dagligur kokkur og onkur skifti var hann til skips. Við sluppini Vársöl fóru teir kokkinum alt gott.

Men nútíðin kennir helst Giggu og Carl í Snikkarastovu í heilt øðrum viðfangi. Tað er Kaffivognurin, ella Kaffistovan úti á Eystaru bryggju. Hesa kaffistovu høvdu tey í mong ár. Tey vóru annars í Íslandi beint aftaná kríggið, frá 1945—47, har Carl var prentari á Herbertprent í Reykavík. Her fingur tey hugskotið til kaffivognin. Og síðani vóru tey meira sum víðakend fyrri fráliku kaffistovu teirra, har mangur hefur sitið væl og nomið sær manga góða og hugnaliga løtu hjá hesum sera fryntligu og fyrirkomandi fólkunum.

Tað eru nokur ár síðan tey høvdu gullbrúðleyp. 9 eru börnini á lívi.

Nú Carl hefur lagt frá sær, drýpa vit hóvur. Minnst takksom henda mann, sum á so mangan hátt — umframt serligu umorganina fyrri sínum egnu — sum við eginleikum so sum verumáta og lætta sinni ríkadí liv okkara.

Frið lýsa vit yvir minnið um Carl í Snikkarastovu.

Jákup Lindenskov